

Arrest

**nr. 37 708 van 28 januari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Russische nationaliteit doch Tsjetsjeense origine te zijn, op 24 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2009 heeft verzoekster samen met haar echtgenoot en drie minderjarige kinderen de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling gevraagd.

Na vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in Litouwen.

Daarop wordt een terugnameverzoek gericht aan de Litouwse overheid.

Litouwen aanvaardt zijn verantwoordelijkheid op 19 augustus 2009.

Op 18 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten A.Z. geboren te A., op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Litouwse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene is in het bezit van een verblijfsvergunning afgeleverd door de Litouwse autoriteiten en de Litouwse overheid heeft op datum van 19/08/2009 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemd persoon. Betrokkene verklaart in 2006 naar Grozny te zijn gereisd en van daaruit via Moskou naar Wit-Rusland en zo naar Litouwen. Betrokkene verklaart in november of december 2006 in Litouwen asiel te hebben gevraagd en ergens begin 2008 van de Litouwse overheden een tijdelijke verblijfsvergunning te hebben gekregen.

Uit het Eurodacverslag van 17/06/2009 blijkt ook dat betrokkene op 24/11/2006 in Litouwen een asielaanvraag heeft ingediend.

Betrokkene verklaart uiteindelijk - wanneer precies weet betrokkene niet meer - n Litouwen te zijn vertrokken en de volgende dag in België te zijn aangekomen.

Op 17/06/2009 vroeg betrokkene asiel in België samen met haar man S.I. en hun drie kinderen S.S., A. en K. Ook voor hen hebben de Litouwse overheden een overnameakkoord gegeven.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden: het was de keuze van haar man. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Betrokkene verklaart een nicht te hebben die in Noorwegen woont.

Behalve soms last van oorspijn, verklaart betrokkene in goede gezondheid te verkeren.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij (2) de bevoegde Litouwse overheden.”

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift “*de noodzaak van het verzoek tot schorsing*” aanvoert.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Het opschrift van het verzoekschrift luidt “*Verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring tegen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater)*”.

Bijgevolg voldoet het opschrift niet aan één van de in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. Het verzoek tot schorsing wordt verworpen.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 16.1 van de verordening 343/2003 van de artikelen 51/5, en 62 van de Wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker onontvankelijk is zonder voldoende toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Litouwen.

Terwijl de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Litouwen onderzocht is. Zodat

De bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is naar de vrees van verzoeker in Litouwen.

Dat zelfs EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen.

Dat deze mogelijkheid niet werd toegepast op verzoeker nochtans een niet EU onderdaan.

Dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt.

Dat Litouwen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

a. In het rapport van ECRE wordt het volgende gesteld: “In several EU countries, Chechens are not granted refugee status when they have been officially registered in the Russian Federation, outside of Chechnya.⁸⁸ Other countries view Chechens as fleeing generally from armed conflict and not at risk of individual persecution so they do not grant refugee status and/or grant subsidiary forms of protection for this reason. (For example, Poland, Czech Republic and Norway. ECRE survey 2006.)

De zaak is nochtans ernstig gezien ons land reeds werd veroordeeld in een gelijkaardige zaak;

“PERSBERICHT - Brussel, 5 oktober 2006

België wijst Tsjetsjeen uit en schendt internationaal recht

Op vrijdag 29 september zette België een Tsjetsjeen uit naar Slowakije in het kader van ‘Dublin II’ Hiermee schendt ons land de internationale rechtsregels en brengt het leven van de man in gevaar.

De Tsjetsjeen vroeg in juni jongstleden asiel aan in België. Hij was lijfwacht geweest van de voormalige voorzitter van het Tsjetsjeense parlement die in gevangenschap overleed in 2000.

Nadat andere leden van de lijfwacht werden gearresteerd, besloot hij Rusland te ontvluchten en vroeg asiel in Slowakije. Dat werd geweigerd. Vervolgens vroeg hij bescherming aan in België, dat besliste om hem terug te sturen naar Slowakije in het kader van de Dublin II-verordening.

Dublin II is een Europese regel die het land aanduidt dat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de kandidaat-vluchteling. De verantwoordelijke is in de meeste gevallen het eerste land dat de asielzoeker aandoet wanneer hij het Europese grondgebied betreedt.

Zowel het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties als het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen wezen op het reële gevaar dat de Tsjetsjeen door deze uitwijzing uit ons land loopt. In 2005 erkende Slowakije immers geen enkele Tsjetsjeen als vluchteling. Slowakije repatrieert regelmatig Tsjetsjenen naar Rusland, waar hun leven in gevaar is. Uit vrees voor zijn leven diende de Tsjetsjeen opnieuw een asielaanvraag in in België. Hierdoor wordt een repatriëring naar Slowakije normaal opgeschort. Desondanks werd de Tsjetsjeen vastgehouden in het gesloten centrum 127 bis en op 29 september toch gerepatriëerd naar Slowakije.

Daarenboven velde de Raad van State zopas een arrest waarin de uitwijzing naar Griekenland van een asielzoeker wordt opgeschort omdat dat land onvoldoende bescherming en garanties biedt voor een

rechtvaardige behandeling van de asielaanvraag. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat iemand niet mag worden teruggestuurd naar een land dat hem dreigt door te verwijzen naar een land waar onmenselijke behandeling wacht.

Meer algemeen wil Vluchtelingenwerk zich aansluiten bij de vraag van het Europees Parlement, het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties en de Europese vluchtelingenorganisatie ECRE om Dublin II te herzien.

De doelstelling van de Dublinregeling is weliswaar lovenswaardig, namelijk een eerlijkere verdeling van het aantal asielzoekers over de lidstaten. In de praktijk echter blijkt dat sommige lidstaten waarnaar asielzoekers worden teruggestuurd op basis van de Dublin II-verordening heel povere garanties bieden op toegang tot een kwaliteitsvolle asielprocedure. Hierdoor komt een eerlijke behandeling van de asielaanvraag soms in het gedrang. We vragen dat ons land mee de schouders zet onder een wijziging van de Dublin II-verordening en dat het in afwachting asielaanvragen met grootst mogelijke omzichtigheid behandelt en indien nodig gebruikt maakt van de mogelijkheid die het altijd heeft om aanvragen toch zelf te behandelen."

Verzoekende partij is gegriefd omwille van het feit dat verwerende partij diens asielrelaas niet heeft overgemaakt aan het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoekende partij wenst hiertegen beroep aan te tekenen, nu hij niet akkoord kan gaan met de beslissing.

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Litouwen een terugkeer naar het land van herkomst deze wel degelijk mogelijk is en hij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische Staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88).

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel tot terugbrenging wordt gegeven.

De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten:

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Litouwse autoriteiten toekomt, dat verzoekster op 24 november 2006 asiel vroeg in Litouwen en dat de Litouwse overheid op datum van 19 augustus 2009 heeft ingestemd met de vraag tot overname van verzoekster.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In de mate dat verzoekster stelt dat de motivering incorrect is en er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet overstijgt.

Zodoende kan verzoekster haar kritiek dat haar asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Litouwen, niet dienstig voeren.

In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de asielaanvraag van verzoekster, noch over een mogelijk subsidiaire beschermingsstatuut. Evenmin wordt er zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt een bevel tot terugbrenging genomen. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek. In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij haar aanvraag verklaarde dat zij reeds asiel aanvroeg in Litouwen en tevens blijkt dat zij een tijdelijke verblijfvergunning heeft verkregen van de Litouwse overheid. Bijgevolg is Litouwen met toepassing van de Europese regelgeving de verantwoordelijke lidstaat, vermits verzoekster vanuit Litouwen naar België reisde en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003 bepaalt dat de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer de verwerende partij haar asielaanvraag onontvankelijk verklaart zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Litouwen, aangezien er in casu geen sprake is van het onontvankelijk verklaren van een asielaanvraag. Evenmin toont verzoekster een schending aan van artikel 16.1 van de Verordening 343/2003, noch kan

verzoekster volhouden dat haar asielaanvraag diende te worden overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden onderzocht.

In zoverre verzoekster van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op haar, zijnde een niet EU-burger, kan zij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU-burgers asiel kunnen aanvragen in België, doch dit geldt eveneens voor niet EU-burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van verzoekster is het gevolg van de Verordening 343/2003/EG.

De Raad ziet niet in op welke manier een ongelijkheid of een onwettigheid zich voordoet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk op welke schending van de door haar aangehaalde wetsbepalingen verzoekster hiermee doelt.

Verzoekster stelt dat Litouwen een democratisch land is voor EU onderdanen maar voor derdelanders een gevaar kan zijn. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing haar vrees voor haar terugkeer naar Litouwen had dienen te onderzoeken, daar er een risico is van chain repatriëring en zij hierbij een risico loopt op een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het Dublin-interview op 24 juni 2009 op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België haar asielaanvraag wil indienen antwoordde dat haar man asiel wilde aanvragen in België, want dat België volgens haar man een veilig land zou zijn. Verzoekster heeft op geen enkele wijze aangegeven dat zij in de periode dat zij in Litouwen verbleef in gevaar verkeerde. Zij heeft in het geheel niet gesproken over problemen die zij zou hebben gekend in Litouwen. Het enige dat zij aanstipte is dat zij in Litouwen een verblijfsvergunning had. Aldus maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève bij een terugkeer naar Litouwen. Tevens dient te worden aangestipt dat noch verzoekster, noch haar echtgenoot op enig ogenblik tijdens de procedure zou hebben verduidelijkt dat zij ervoor vreesden te worden gerepatriëerd vanuit Litouwen naar hun land van herkomst en op deze manier zouden vrezen voor hun leven of er in hunnen hoofde een reëel risico zou bestaan op een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het kan de verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder op elk van de door verzoekster aangehaalde argumenten is ingegaan en uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze geen aanleiding vormen om gelet op de artikelen 3§2, 7 en 15 van de Dublin II-verordening de asielaanvraag in België te behandelen.

Wat een schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoekster die dergelijk risico aanvoert, om haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden, volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken. Uit de gegevens zoals ze terug te vinden zijn in het administratief dossier kan geenszins afgeleid worden dat verzoeksters leven in gevaar is bij een terugkeer naar Litouwen. Eveneens dient te worden vastgesteld dat verzoekster het risico op chain repatriëring niet aannemelijk maakt. Verzoekster heeft zelf verklaard over een tijdelijk verblijfsrecht in Litouwen te beschikken. Zij is op eigen initiatief naar België betrokken, zodat haar vrees voor repatriëring ongelooftwaardig is.

Het door verzoekster geciteerde persbericht van 5 oktober 2006 aangaande een schending van het internationaal recht door België ten gevolge van de uitwijzing van een Tsjetsjeen is geenszins dienstig daar er in dit persbericht sprake is van een uitwijzing van een Tsjetsjeen naar Slowakije in het kader van de Dublin II-verordening, hetgeen in casu niet het geval is vermits verzoekster niet zal worden uitgewezen naar Slowakije, doch zal worden teruggenomen door Litouwen. Bovendien maakt verzoekster zoals hierboven reeds werd uiteengezet geheel niet aannemelijk dat zij zal worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster verwijst naar een rapport ECRE waarin wordt vermeld dat bepaalde Eu-landen de vluchtelingenstatus weigeren aan Tsjetsjenen die officieel geregistreerd zijn in de Russische Federatie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij dit argument niet aan de administratie heeft meegedeeld ten tijde van haar verhoor, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Bovendien toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat Litouwen een dergelijk EU-land zou zijn. Het rapport haalt Polen, Tsjechië en Noorwegen aan, doch over Litouwen wordt niet gesproken.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Evenmin toont verzoekster met haar betoog een schending van artikel 2 van het EVRM aan. Verzoekster toont met deze argumenten evenmin aan dat Litouwen niet veilig is voor haar.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande verzoekster in haar betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft zij in gebreke dit in concreto aan te duiden. Nergens in haar verzoekschrift toont verzoekster aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Het bestaan van een manifeste beoordelingsfout noch de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003 worden door verzoekster aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. Tevens wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist. Het enig middel is, in zoverre verzoekster de schending van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet opwerpt, onontvankelijk.

In zoverre verzoekster in haar uiteenzetting van het middel laat uitschijnen dat de bestreden beslissing ook nog een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van artikel 8 van het EVRM dan wel zou bestaan, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU